

Évközi 24. vasárnap

1Tim 1,12-17

„Elárasztott az Úr kegyelme”

¹²Hálát adok Urunknak, Jézus Krisztusnak, aki erőt adott nekem, megbízhatónak tartott és meghívott a szolgálatára, engem, ¹³aki azelőtt káromoltam s üldöztem és erőszakos ember voltam. De megkönyörült rajtam, mivel hitelenségemben tudatlanul cselekedtem. ¹⁴Sőt valóság-gal elárasztott az Úr kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és az iránta való szeretettel. ¹⁵Igaz beszéd ez, és teljes hitelt érdemel: Krisztus Jézus azért jött a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket, s közöttük én vagyok az első. ¹⁶De éppen azért nyertem irgalmat, hogy Jézus Krisztus először is rajtam mutassa meg végtelen türelmét, példaképiül azoknak, akik a jövőben hisznek majd benne, és így eljutnak az örök életre. ¹⁷Az örökkévalóság királyának, a halhatatlan és láthatatlan, egyedülvaló Istennek tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké! Amen.

Pál megtérésének történetét háromszor olvashatjuk az Apostolok Cselekedeteiben (9,3–8; 22,6–11; 26,13–18). A három elbeszélés nem teljesen vág egybe, ezt egyrészt Lukács eltérő teológiai szempontja indokolja, másrészt azt is figyelembe kell vennünk, hogy ez nem Pál saját elbeszélése, amit Lukács szükségszerűen értelmezett. Ezt azért is könnyűszerrel megtehetette, mert maga Pál is többször és minden esetben értelmezve mondja el saját megtérését, különleges kinyilatkoztatásnak tulajdonítva azt (Gal 1,11 kk.; 1Kor 9,1). Megtérésevel függ össze a pogány misszióra kapott meghívása is (Róm 15,15 kk.; Gal 2,7 kk.). Az eltérő elbeszélések miatt nehéz megítélni, hogy Pál mely teológiai tételei vezethetők vissza megtérési élményére. Vajon a feddhetetlen farizeus ekkor nézett szembe a törvény tökéletlenségével? (Fil 3,5). Pál gondolkodását megtérése előtt és után is üdvtörténeti szemlélet uralta, de megtérése hatására jelentős változások és hangsúlyeltolódások következtek be ebben a szemléletben.

Az elragadtatás nem teszi elbizakodottá Pált, tudja, nem magától, hanem Jézus Krisztus kegyelme miatt tekinthető nagynak. Meghívását mélységes alázattal veszi tudomásul, és soha nem titkolja megtérése előtti bűneit (13. v.). Megtérésének kegyelmét és saját bűnösségét inkább felnagyítja mint kisebbíti, hogy a bűnösök isteni üdvözítésének szándékát jobban kiemelje (15. v.).

A vers fő mondanivalója a 16. versben található, amiben egyrészt Isten végtelen türelmét (16a) hangsúlyozza, másrészt saját bűnösségének

nagyságát, amit csak Isten kegyelme tudott megszüntetni. Ez számára olyan nagy élmény, amit csak egy ünnepélyes istendicsőítéssel tud kifejezni (17. v.).

Igen fontos ez, hiszen ebben a levélben Pál mint apostol egy vezető egyházi személynek, Timóteus püspöknek ír. Timóteus lisztrai származású kis-ázsiai keresztény, apja ugyan pogány volt, de anyja zsidó. Pál előbb Tesszalonikába, majd Korintusba küldi fiatal munkatársát, aki a római fogságban is mellette van. Az efezusi egyház vezetését bízta rá, ahol sokat kellett küzdenie a tévtanítókkal. Pál bátorításul írja ezt a levelet az ifjú egyházvezetőnek.

Amikor Pál lelki megerősítést akar adni egy másik egyházvezetőnek, akkor nem saját eredményeiről, hanem Isten kegyelméről beszél. Sőt arról beszél, hogy milyen módon élte át Isten kegyelmének nagyságát. A problémák előtt álló embert a problémákon átsegítő Isten segítségével erősíti meg. Ezzel bekapcsolja abba a különleges lelki kapcsolatba, amelynek elmélyítése minden felelős egyházi vezető legfőbb kötelessége. Nem lehet úgy vezetni Krisztus egyházát, ha a vezető lelki kapcsolata meglazul Istennel. Pál egyetlen szót sem szól saját tekintélyéről, amely nyilván nagy lehetett Kis-Ázsiában, az általa alapított egyházakban. Nem saját tekintélyének támogatásáról biztosítja Timóteust, hanem arról beszél, milyen nagy Isten türelme és bizalma a bűnösökhöz (16. v.).

Az egyházban – talán a szentek élete gyakori olvasása hatására – kiadatlanul kialakult az a nézet, hogy az egyházi vezetők feddhetetlenek. Esetleges hibájukat úgy tüntetik fel, mint ami eleve alkalmatlanná teszi őket hivatásuk ellátására. Támadások idején maguk is gyakran ezzel védekeznek, és egyfajta perfekcionista magatartást követelnek maguktól. Pál kendőzetlenül beszél saját bűnéről, erősen hisz abban, hogy a bűn őszinte megvallásának legalább akkora ereje van, mint a buzgó missziós tevékenységnek. Nem akar tökéletesnek látszani, hanem Isten tökéletességéről beszél. Ezzel éri el azt, hogy az egyházban lévő tökéletlenek és a keresztény közösségben lévő bűnösök is mint vezetőt közel érzik magukhoz. Csak annyiban különbözik a többi bűnöstől, hogy mindenkinél jobban hisz Isten bűnbocsátó hatalmában és a bűnösöket felemelő kegyelmében. Pál ugyan nem kéri ugyanerre Timóteust, de azzal, hogy így mutatja be magát, példát ad kedves tanítványának és a későbbi egyházi vezetőknek is.